

Hyad Spørgsmaalet angaaer, hvorledes denne Godtgjørelse skal gives, saa skulde jeg i Principet holde mere med den af Folkethinget vedtagne Bestemmelse end den, som foreslaaes i Regjeringsudkastet. Det er ikke af den Grund, at jeg vilde mere holde med Folkethingets Bestemmelse, at den nærmer sig mere en virkelig Erstatning; det vilde snarere være Noget, hvorfor jeg vilde finde det mindre antageligt; thi jeg troer ikke, at man her bør erkjende nogen Erstatningspligt, og, erkjendte man den, vilde det være ufyldstgjørende at give en Sum, som man dog maa erkjende efter den Beregning, man gjør, som iøvrigt kan være meget usikker, ikke er en fuldstændig Erstatning; men det, der gjør, at jeg, hyad Principet angaaer, foretrækker den af Folkethinget vedtagne Bestemmelse, er det, at jeg troer, at man vil faae en betydeligere Understøttelse for Tilsynet med Brænderiavgiften paa disse Steder, og navnlig paa Bornholm, naar Den selv har Interesse i, at Afgiften rigtigt indkommer, som man vil savne, naar det aldeles skal være Regjeringens og dens Organers Sag; uden at der er Noget, som gjør det ønskeligt for Landets Befolkning, at disse Afgifter rigtigt erholdes. Det er, forekommer det mig, ikke usandsynligt, at man paa et Sted, hvor man hidtil er vant til at have fuldkommen Branderifrihed, idetmindste til Huusholdningsbrug, at man der har en stor Tilbøielighed til at overtræde det nye Foesbud, og det vil, altsaa være ønskeligt, at der paa Den findes en local Interesse, som kunde neutralisere denne Tilbøielighed, blandt andet derved, at Ens nærmeste Omgivelse vilde deels maafee være tilbøielig til at angive den, der foretog sig enten ulovlig Brændeviinsbrænden eller Indsmugling af fremmed Brændeviin, deels i al Fald vilde optage det med Uvillie, og altsaa den Tænkemaade udbredte sig, at det var Noget, hvorved man prægraverede sine nærmeste Landsmænd. Dette vil, forekommer det mig,

opnaaes derved, at Afgiften for en Deel tilfaldt Landet, og jeg vilde forresten hellere have, at den tilfaldt kun for en Deel, men da for et længere Aaremaal, end at det skulde tilfalde Landet heelt for en kortere Tid.

Men det, som gjør, at jeg idetmindste for Diebliffet ikke tør erklære mig for denne Bestemmelse, er det, at det forekommer mig at ville have store praktiske Vanskeligheder. Thi det bliver da nødvendigt, at der søres en Control med det Brændeviin, som indføres, for at man kan beregne, uagtet det indføres fra et consumtionspligtigt Sted og altsaa uden Afgift, hvormeget der indkommer, for at Bornholm og Læsø kunne see deres Ret, thi naturligtviis kan det ikke være nok, at de fik Halvdelen af Afgiften for det, som produceredes paa Den, men de maatte ogsaa have det af hvad der consumeredes der, naar det indførtes fra andre Steder. Med Hensyn hertil forbeholder jeg mig nærmere Overveielse, efterat have hørt, hvorvidt de, som mene, at denne Sag kan ordnes paa den Maade, at Bornholm og Læsø fik Afgiften enten aldeles for visse Aar, eller for en Deel i en længere Aarrække, hvorvidt de troe, at dette kan gjenneføres.

Der er yttret den Mening, at det var billigt, at Staten afsjøbte Vedkommende paa Bornholm og Læsø deres Brændeviinsredskaber. Jeg troer, at det ikke alene er billigt, men paa en Maade retfærdigt og er i Statsindtægternes Interesse. Det er ikke saameget i Analogie med hvad der er skeet i den senere Tid med Hensyn til ulovlige Brændeviinsredskaber i Island, men det har stærkere Analogie med hvad der skeete i 1773, da Branderierne paa Landet bleve forbudne. Da blev det ved Pl. 2 Sept. § 3 og 4 befalet, at alle Brændeviinstøier skulde afleveres af dem, som nu ikke længere havde Ret til at brænde Brændeviin, og at de skulde have Værdien deraf erstattet.